

DANIELLE STEEL

**De fouten
van de moeder**

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

DEVENTER

Aan mijn geliefde kinderen
Beatrix, Trevor, Todd, Nick,
Sam, Victoria, Vanessa, Maxx en Zara.

In de hoop dat jullie werk en carrières krijgen
die jullie stimuleren en belonen,

dat jullie partners vinden die jullie met liefde
en respect behandelen en jullie steunen
in alles wat jullie nastreven
en jullie leven waardevol maken,

dat jullie wijze beslissingen zullen nemen,

dat jullie je dierbaren teder,
vergevensgezind (dat vooral)
en met medeleven zullen behandelen
en dat zij hetzelfde voor jou doen,

dat jullie kinderen je in verrukking brengen
en waarderen.

In de hoop dat al het goede uit het leven
voor jullie is
en dat er ontzettend veel
van jullie gehouden wordt,
net zoveel als ik van jullie hou.

Veel liefs,
Mam/D.S.

Terwijl ze aandachtig naar de presentaties luisterde, nam Olivia Grayson vanaf haar voorzittersstoel elk bestuurslid met haar diepblauwe ogen op. Ze had een heldere, scherpe blik en verroerde zich niet. Ze was gekleed in een perfect gesneden marineblauw broekpak en droeg een parelketting om haar hals. Haar steile haar was net over haar oren, op kaakhoogte, in een bob geknipt. Al toen ze begin dertig was, was haar haar sneeuwwit geworden en het had nog steeds dezelfde kleur. Olivia was een van die markante vrouwen die direct je aandacht trokken, waar je ook was. Ze was tijdloos, leeftijdloos, met hoge jukbeenderen in een hoekig gezicht; haar elegante handen hielden een pen in de aanslag boven haar notitieblok. Ze maakte altijd aantekeningen tijdens de vergaderingen, al had ze een onfeilbaar geheugen voor wat er speelde, voor het belang ervan, en voor alles wat er gezegd werd. Haar schrandere geest en scherpe zakeninstinct hadden haar de reputatie opgeleverd van een briljante zakenvrouw, maar ze was vooral praktisch aangelegd en ze had een

aangeboren, nimmer falend gevoel voor wat goed was voor haar bedrijf. Ze had de goedlopende ijzerhandel, die haar moeder vele jaren geleden had geërfd, getransformeerd in een woonwarenhuis dat model stond voor internationaal opererende bedrijven van gigantische omvang.

The Factory, zoals ze de zaak hadden genoemd toen ze het rijtjeswinkeltje in een buitenwijk van Boston naar een oude leegstaande fabriek hadden verplaatst, was meteen een verbazingwekkend succes, net als Olivia Grayson zelf. Ze was de belichaming van macht in haar rol als voorzitter van de bestuursvergadering. Ze was sterk, vernieuwend en creatief en was al op haar twaalfde na schooltijd in The Factory aan het werk gegaan.

Haar moeder kwam uit een voorname familie van bankiers uit Boston die alles was kwijtgeraakt tijdens de Grote Depressie van 1929. Maribelle Whitman ging aan het werk als secretaresse op een advocatenkantoor en trouwde met een jonge handelsreiziger in verzekeringen. Na de aanval op Pearl Harbor kreeg hij een oproep van het leger en in de zomer van 1942 werd hij naar Engeland gestuurd, vier weken na de geboorte van hun dochter Olivia.

Hij kwam om bij een bombardement toen het meisje een jaar oud was. Als jonge weduwe vertrok Maribelle naar een bescheiden buitenwijk van Boston, waar ze in de ijzerhandel van Ansel Morris een baantje nam om in de levensbehoeften van haar en haar dochter te voorzien. Veertien jaar lang hielp ze hem zijn bedrijf uit te bouwen, had ze een discrete en liefdevolle relatie met hem, verwachtte er niets van en bracht haar dochter groot met wat ze zelf verdiende. En toen ze totaal onverwacht zijn fortuin erfde, wilde Maribelle alleen dat haar dochter een goede opleiding zou krijgen, maar Olivia was meer geïnteresseerd in het bedrijfsleven dan in studie, laat staan een academische loopbaan. Haar passie lag in de handel, dus zette ze zich in voor de winkel waarbij ze grote risico's nam en gewaagde stappen durfde te zetten, en met elke beslissing die ze nam groeide het bedrijf in duizelingwekkend tempo. Hoe jong ze ook was, ze had een instinct voor zaken waarop ze geheel kon vertrouwen, een enkele vergissing daargelaten. Ze won al jarenlang het respect en de bewondering van haar collega's en concurrenten. Olivia werd een icoon in de zakenwereld.

Toen Olivia op haar achttiende fulltime in

The Factory ging werken, meteen na de middelbare school en drie jaar nadat Ansel was overleden, hadden haar ideeën het plaatselijke ijzerhandeltje al veranderd in iets waarvan haar moeder, en zeker Ansel, nooit had kunnen dromen. Haar moeder had de winkel voortgezet en Olivia had haar overgehaald om behalve ijzerwaren en gereedschap ook simpele, moderne kasten en eenvoudige meubels te gaan verkopen, niet te duur maar van goed ontwerp, en die ouderwetse, saaie spullen die The Factory tot dan toe had verkocht de winkel uit te doen. Olivia voegde een frisse, jonge stijl toe die ze met enthousiasme bracht. Hun artikelen stonden garant voor een modern design tegen lage prijzen. Ze kochten sanitair in van buitenlandse leveranciers, moderne keukenkastjes en accessoires. In een mum van tijd stonden ze zowel bekend om hun internationaal vernieuwende vormgeving als om de betrouwbaarheid van hun producten, die ze tegen spotprijzen verkochten. Olivia zag in dat het bestellen van grote hoeveelheden lucratief was, dus kon ze haar prijzen lager houden dan van wie dan ook. Haar moeder was daar eerst een beetje bezorgd om geweest, maar mettertijd bleek dat Olivia het goed had

gezien. Haar zakeninstinct werkte nu feilloos.

Eenenvijftig jaar later, toen ze negenenzeftig was, had Olivia Grayson een imperium gecreëerd dat zich over de hele wereld uitstreckte, en een bedrijf waartegen iedereen het aflegde, hoezeer men ook zijn best deed. Op haar vijfentwintigste was Olivia al een legende, net als The Factory, vanwege het creatieve ontwerp van alles wat je in huis nodig had, van keukengerei tot kranen en alle meubels, voor de allerlaagste prijs. Er was geen enkel stuk huisraad waarvoor je niet bij The Factory terecht kon, en Olivia reisde van hot naar her om nieuwe toeleveranciers, producten en ontwerpen te vinden. Haar imperium groeide maar door, net als haar reputatie.

Opvallend genoeg was er niets hards of ongevoeligs van haar gezicht te lezen, zoals ze daar op de bekende plek aan de vergadertafel zat, aan beide kanten geflankeerd door haar twee zoons. Beiden waren verbonden aan het bedrijf, vers van de businessacademie in Philips geval, en John na zijn studie schilderen en grafisch ontwerpen aan de kunstacademie.

Olivia's moeder was toen allang met pensioen. The Factory was een product van Olivia's talent, en het enorme fortuin dat ze er-

mee verdiende was de nalatenschap voor haar kinderen. Ze had haar hele leven gewerkt voor wat ze had opgebouwd. Ze was de Amerikaanse droom in eigen persoon.

Hoewel ze onvoorstelbaar veel macht bezat en een scherpe blik had, straalde haar gezicht iets zachtmoedigs uit. Ze was een vrouw die door iedereen serieus werd genomen, en toch lachte ze vaak. Ze was discreet en wist wanneer ze haar mond moest houden. Ze luisterde vol aandacht naar frisse ideeën, die haar weer aanspoorden een vernieuwend product toe te voegen en zelfs nu nog was ze altijd op zoek naar nieuwe plaatsen om een filiaal van The Factory te vestigen en het bedrijf nog groter te maken dan het al was. Ze rustte niet op haar lauweren en haar passie en voornaamste interesse was de voortzetting van de groei van het bedrijf. Ze legde er nog net zoveel enthousiasme voor aan de dag als in haar jeugd.

Er waren zes andere bestuursleden naast Olivia en haar zoons, Phillip en John. Zij was de voorzitter en de CEO, algemeen directeur, en Phillip was de CFO, de financiële directeur. Hij had zijn vaders inzicht in financiën geërfd en was toegetreden tot het bedrijf nadat hij de Harvard Business School had door-

lopen en cum laude was geslaagd. Hij had een rustige persoonlijkheid en leek meer op zijn vader dan op zijn moeder. Haar zoons hadden allebei wel facetten van haar vaardigheden in zich, maar geen van beiden leek precies op haar. John, haar derde kind, was hoofd creativiteit en design. John was kunstenaar en had de kunstacademie van Yale doorlopen. Schilderen was zijn lust en zijn leven, maar de toewijding aan zijn moeder had hem van jongs af aan het zakenleven in gedreven. Olivia had al snel ingezien dat hij met zijn artistieke gevoel en opleiding in design het bedrijf veel te bieden had. Hij was socialer dan zijn broer en leek veel meer op zijn moeder, hoewel de financiële kant van de zaak een mysterie voor hem was. Hij leefde voor schoonheid en al het mooie dat hij in de wereld ontdekte. In het weekend bracht hij zijn vrije tijd achter de schildersezels door.

Op zijn zesenvestigste was Phillip net zo serieus en betrouwbaar als zijn vader was geweest. Zijn vader, Joe, was de accountant geweest die Olivia hielp haar bedrijf te runnen, al deed hij dat achter de schermen. Phillip had de accuratesse en degelijkheid van zijn vader geërfd, maar miste de creatieve geest